

A wtedy otworzyły się im obojgu oczy

Jeszcze ci się oczy otworzą, zobaczysz? Te słowa nie są nam obce. Czasami wypowiada je zatroskany ojciec albo matka, widząc, że ich ukochane dziecko dokonuje wyborów życiowych, zdecydowanie różnych od tych, jakie proponują oni, dla jego większego dobra. Za tymi słowami stoi trochę większe doświadczenie życiowe, mądrość wychowawcy, połączone z życzliwą miłością. Jest tu ukryta troska, ale i obawa o losy dziecka. Kryje się tu przestroga i miłość, która musi pogodzić się z wolnością ukochanej osoby, dopiero wchodzącej w życie. Często cichym dopowiedzeniem tego są słowa: *Zresztą, zobaczysz, samo życie cię nauczy?*

Dzisiaj podobne zatroskanie odkrywamy w sercu miłującego

Boga Ojca, który rozmawia z pierwszymi ludźmi, Adamem i Ewą.
Ich wybór
spowodowany namową szatana, niezgodny z wolą Boga Ojca, też
doprowadza do
sytuacji, w której *otworzyły się im obojgu oczy* poznania dobra
i zła.
Ich wybór jako wyraz nieposłuszeństwa woli Bożej stał się
trudną lekcją dla
przyszłych pokoleń, które z tej lekcji nie zawsze wychodzą
mądrzejsze. Ostatnim
słowem jest Chrystus, lekcja łaski i naszego wyzwolenia z
grzechu, o której
pisze św. Paweł: *Jeżeli bowiem przestępstwo jednego
sprowadziło na
wszystkich śmierć, to o ileż obficie spłynęła na nich
wszystkich łaska i dar
Boży, łaskawie udzielony przez Jezusa Chrystusa.* Lekcja Bożej
miłości, w
sercu Pana Jezusa, większa jest od lekcji ludzkich pomyłek i
upadków. Już
dzisiaj warto przenieść się do Emaus, gdzie podczas łamania
chleba *załęknionym
uczniom otworzyły się oczy i poznali Pana Jezusa.* W Nim, w
Jego miłosiernym
sercu uczymy się życia. **[prob.]**

**Miłujcie
nieprzyjaciół**

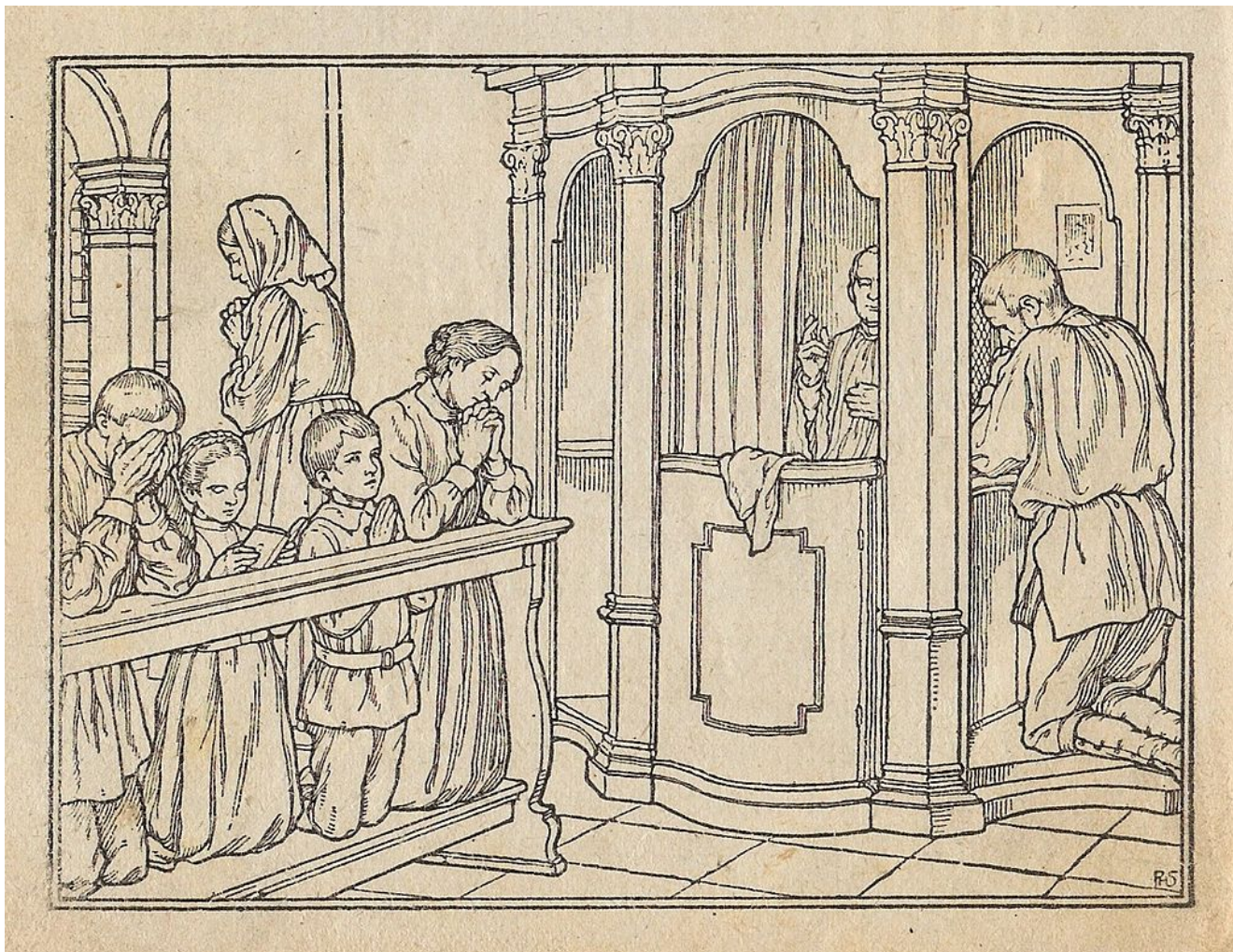
waszych

Może to zabrzmieć trochę kontrowersyjnie, ale największy nieprzyjaciel, wróg, siedzi we mnie samym. Przyzwyczailiśmy się do takiego myślenia, że mój wróg, nieprzyjaciel, to ktoś poza mną: sąsiad, koleżanka, szef?, ale tak nie jest. Bo coś takiego złego może mi zrobić moja sąsiadka, kolega, czy szef, jeśli w moim sercu czuję wolność i gotowość do całkowitego wybaczenia. Mówi się, że poraniony sam rani. Może stoi za tym jakiś prosty instynkt samozachowawczy, który na widok kogokolwiek każe atakować, bo dostrzega w nim swojego wroga. Św. Jan Paweł II pisał: *Człowiek nie będzie zdolny przebaczyć, jeśli najpierw nie pozwoli, by Bóg mu przebaczył, i nie uzna, że potrzebuje Jego miłosierdzia. Będziemy gotowi odpuścić winy innym tylko wówczas, gdy uświadomimy sobie, jak wielka wina została odpuszczona nam samym.* Często, zamiast

przebaczyć, otaczamy
się ludźmi, którzy tolerują nasze słabości. Złudne są to
przyjaźnie. Kiedy Pan
Jezus mówi dzisiaj: *Miłujcie waszych nieprzyjaciół*, to wzywa
nas, byśmy
najpierw pokochali samych siebie, swoje własne życie, jakie
jest; swoje
powołanie, z całą jego zawartością, świętą i jednocześnie
grzeszną. *Ludziom*
wszystkich czasów Jezus powtarza: ja cię nie potępiam, idź
i nie grzesz
więcej. To jest podstawa naszej wolności w Chrystusie.
Człowiek, który wie
jak bardzo został ukochany przez Boga, jak wiele mu wybaczone,
niczego się nie
boi, nie ma nieprzyjaciół, bo *ku wolności wyswobodził nas*
Chrystus. [prob.]

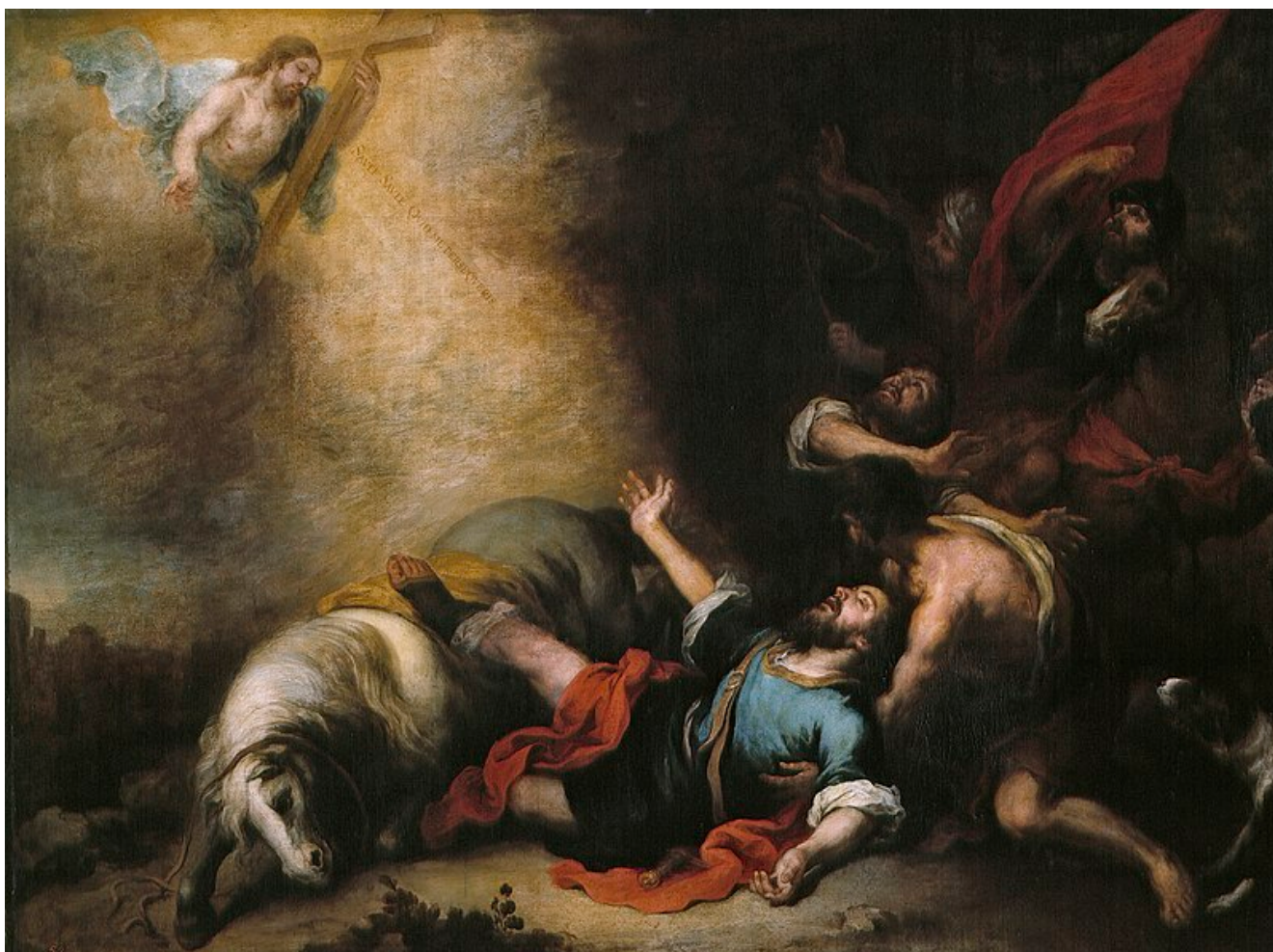
Boże minimum

*Nikommu On nie przykazał być bezbożnym i nikomu nie zezwolił grzeszyć. Właśnie w tych słowach Bóg, Ojciec nasz, zawarł minimum swych oczekiwań względem nas, swoich dzieci. To trochę tak jak matka i ojciec, którzy od swoich dzieci oczekują, by nigdy nie wyparły się miłości swoich rodziców, i by po prostu było im dobrze w całym życiu, by w swoim życiu się spełniły. Pan Bóg dał nam swoje przykazania, najpierw te, które dotyczą czci Bożej, czyli właśnie pobożności (trzy pierwsze), a potem pozostałe, dotyczące miłości naszych bliźnich i siebie samych. Chodzi więc o troskę o życie Boże, o szczerą relację z Panem Bogiem, o życie wypełnione wiarą. Żywa wiara połączona z miłością Boga, pełna zaufania i zawierzenia, to prosta tajemnica pobożności. Takiej relacji z Bogiem Ojcem uczył nas Pan Jezus. *Ja i Ojciec jedno jesteśmy* – pobożność to troska o życie w jedności z Bogiem, przez modlitwę, wierność i wytrwałość nawet w cierpieniu i w przeciwnościach. Żaden grzech nie jest wolą Boga względem nas – *Bóg nikomu nie**

zezwoił grzeszyć. Nie ma takiej sytuacji, która by dopuszczała jakiegokolwiek zło, grzech. Owszem, Bóg dopuszcza zło, poddaje nas różnym życiowym próbom, musi z bólem patrzeć na różne nasze grzechy. Ale też On, bardziej od nas ludzi, cierpi z powodu naszych grzechów. Nasze niewierności i wynikające stąd cierpienia bardziej dotykają bólem Serce Boże niż nasze serca. Pobożność i dobro to marzenie Boga wobec nas. [prob.]

Wy jesteście światłem świata

Pan

Jezus powiedział o sobie: *Ja jestem światłością świata.*
Dzisiaj to

zobowiązanie zostaje skierowane w naszą stronę: *Wy jesteście światłem świata*. Po usłyszeniu tych słów nie czujemy się zbyt komfortowo, i myślimy sobie: *gdzie mi tam do światła*. Tyle ciemności w moim życiu, tyle niepewności, mroków. Zamiast oświecać, zaciemniam. Pamiętam nawrócenie Szawła pod Damaszkiem, gdy spadł z konia i *olśniła go nagle światłość z nieba*. Co więcej, w tym momencie nawet stracił wzrok. Pan Bóg odebrał Szawłowi całe poczucie jego pewności, słuszności jego dotychczasowego postępowania. Szaweł uważał bowiem, że zabijając wyznawców Chrystusa oddaje cześć Bogu. Teraz zostaje wyzwolony ze swego zaślepienia. Teraz, w mocy światłości, którą jest Chrystus, wszystko zaczyna widzieć od nowa, w nowym świetle.

W naszym życiu często jest podobnie. Wydaje nam się, że postępujemy w świetle, że mamy rację, że nasze postępowanie da się usprawiedliwić, jest słuszne. A tymczasem trwamy w zaślepieniu, broniąc swoich racji, usprawiedliwiając się, czy wręcz ukrywając różne swoje słabości. Nikt z nas nie może konkurować z Chrystusem, który jest światłością. Na tyle jesteśmy światłem, na ile staramy się postępować w Jego świetle. W czasie każdej spowiedzi Duch Święty napełnia nas nowym światłem, oświeca nasze życie. W tym świetle na nowo, jak nawrócony św. Paweł, widzimy siebie i swoje powołanie. **[prob.]**

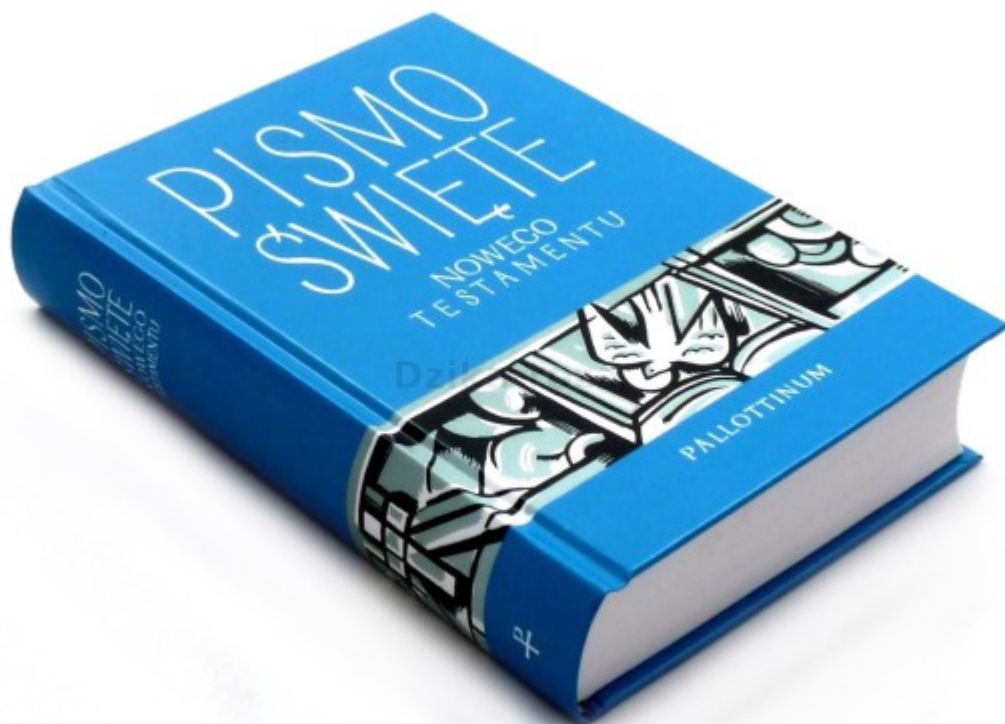
Bo moje oczy ujrzały Twoje zbawienie

Słowa Symeona z Ewangelii mają wielkie znaczenie dla naszego

codziennego życia: *Moje oczy ujrzały Twoje zbawienie*. Zbawienie rozumiemy jako coś, czego oczekujemy dopiero po śmierci. Tymczasem Symeon swoimi oczami widzi to zbawienie już za swojego życia. Był to człowiek już u schyłku życia i łatwiej mu było przewidzieć zbawienie, które nastąpi potem, po śmierci. Ale on widzi/odkrywa swoje zbawienie już teraz, za życia, widzi je w Dzieciątku Jezus, wnoszonym do świątyni. Dla nas, wyznawców Pana Jezusa jest to prawda niezwykle podstawowa. My chyba bardziej próbujemy zasłużyć na wieczne zbawienie, niż je widzieć i odkrywać już teraz w różnych okolicznościach życia: w radościach, w przeciwnościach życiowych, w udrękach, które przeżywamy, także w doświadczeniu zła, jakie nas często dotyka. Staramy się wszystkiemu zaradzić, szukamy dobrych rozwiązań, próbujemy sobie wszystko wytłumaczyć, np. że inni mają się jeszcze gorzej od nas. Zaciskamy zęby, by przetrwać najgorsze, by wytrzymać, by się nie poddać losowi. A jesteśmy tak blisko zbawienia, Pan Jezus jest na wyciągnięcie ręki. Tylko oczy nasze są jakoś zaciemnione, przysłonięte biegiem i ciężarem zdarzeń. Dobra nowina dzisiejszego dnia to wielkie życzenie Pana Boga, który pragnie, byśmy mieli oczy szeroko otwarte na Pana Jezusa, który jest z nami i niesie nam pomoc, zbawienie, czyli Boże rozwiązanie w każdej, nawet najtrudniejszej sytuacji. **[prob.]**

Niedziela Słowa Bożego

Żyjemy w czasach rozwiniętej komunikacji i wszechobecnego zalewu słowa. Przekazywaniu słowa służą różne komunikatory. Jednak coraz częściej zastanawiamy się, czy ta łatwość porozumiewania się między ludźmi ułatwia wzajemne zrozumienie, czy ułatwia poszukiwanie prawdy. Okazuje się bowiem, że często wprowadza zamęt, zafałszowuje rzeczywistość, zniekształca proste rozumienie dobra i zła. Niektórzy z nas oglądają programy informacyjne różnych stacji, a dopiero potem próbują formułować własną prawdę. Nasze opinie często kształtujemy czytając same nagłówki, bez zagłębiania się w sam tekst. Już same tytuły wywołują w nas określoną reakcję opiniotwórczą, która bywa powierzchowna i uproszczona.

Dzisiaj Kościół przeżywa Niedzielę Słowa Bożego. Pismo Święte też jest komunikatorem. Tutaj, przez słowo, Bóg komunikuje się z człowiekiem. Komunikuje się od początku dziejów. Stary i Nowy Testament pokazuje, a właściwie objawia człowiekowi Pana Boga. Dlatego Pismo Święte nazywamy również księgą objawienia Bożego. Mamy opory, by wiadomości gazetowe, telewizyjne i inne, nazywać objawieniem. W Piśmie Świętym nagłówki są umowne. Trzeba Biblię czytać słowo po słowie, zdanie po zdaniu, jak spożywa się chleb, jak rozmawia się z kimś bliskim. W ten sposób poznajemy samego Boga w osobie Pana

Jezusa, i poznajemy siebie, jak bardzo zostaliśmy umiłowani.
[prob.]

Oto Baranek Boży, który gładzi grzech świata

W czasie każdej Eucharystii słyszymy słowa, które o Panu Jezusie dzisiaj wygłosił Jan Chrzciciel: *Oto Baranek Boży, który gładzi grzechy świata*. Łacińskie słowo: *tollo* znaczy nie tylko *gładzić*, ale też *znosić*. Łatwo zauważyć, że od tego słowa pochodzi słowo *tolerancja*. Tutaj jednak nie oznacza ono obojętnego przyzwolenia na wszystko: *niech każdy robi, co mu się podoba*. Dzisiaj chyba właśnie tak rozumiemy słowo *tolerancja*: *Niech każdy robi, co uważa, jego sprawa*. Pan Jezus nie tylko ma władzę gładzenia naszych grzechów, ale On je cierpliwie znosi, cierpliwie znosi ciężar naszych ludzkich nieprawości. To trochę tak, jak matka, która już dobrze zna swoje dziecko, wie jakie są jego słabe strony, wie, jakie

najczęściej popełnia błędy. Wie także, że to dziecko za każdym razem żałuje i usiłuje się poprawić. Choć bywa tak, że stawiamy większe wymagania innym, niż sobie samym. Potrafimy być surowymi sędziami swoich dzieci jednocześnie *przymykając* oczy na własne postępowanie, które nie zawsze Panu Bogu się podoba. W cierpliwym znoszeniu grzechów naszych bliźnich jest też ich gładzenie. W znoszeniu cudzych słabości jest ukryta tajemnica wspólnego niesienia krzyża grzechów. W ten sposób upodabniamy się do Pana Jezusa, który wziął na siebie nasze winy i nieprawości. Surowy, bezwzględny osąd naszych bliźnich często oznacza, że nie potrafimy sobie poradzić z naszymi własnymi słabościami. Pan Jezus niesie nas wszystkich. [prob.]

Chcielibyśmy ochrzcić nasze dziecko

W minionym roku tytułową prośbę usłyszeliśmy 32 razy. Narodziny każdego dziecka to wielka radość dla rodziców i całej rodziny, to naprawdę dobra nowina. Kolejnym krokiem chrześcijańskich rodziców jest zamiar ochrzczenia swojego

dziecka. Chrzest to pierwszy z sakramentów, bowiem to właśnie on otwiera drogę do pozostałych sakramentów, jest bramą przez którą dziecko wchodzi do Kościoła. Przez chrzest staliśmy się członkami Kościoła. Zamiar ochrzczenia własnego dziecka jest więc czymś niezwykłym. Rodzice dają życie dziecku, Kościół przez sakrament chrztu obdarza nowego człowieka darem życia nadprzyrodzonego. Jednak nie dzieje się to automatycznie. Owszem, łaska chrztu wiąże się z uwolnieniem od grzechu pierworodnego i jego skutków. Sami rodzice takiej władzy nie mają, ale to właśnie im powierza się dalszy rozwój religijny dziecka. Chrzest jest bramą do Kościoła, ale nikt nie zatrzymuje się w bramie, nikt nie zatrzymuje się w drzwiach. Zadaniem rodziców i chrzestnych, nas wszystkich, jest prowadzenie drogą wiary naszych dzieci. Dzisiaj wyrażamy serdeczną wdzięczność wszystkim rodzicom, którzy odpowiedzialnie przyprowadzili kiedyś swoje dzieci do chrztu, a teraz dalej im towarzyszą na drodze wiary. Dziękujemy Wam, że prowadzicie swoje dzieci na niedzielną Mszę św., że przyjmując Komunię świętą prosicie o błogosławieństwo dla swoich dzieci. Niech Bóg Wam błogosławi. [prob.]

Z miłości przeznaczył nas dla siebie

Dzisiejsze czytania mszalne pięknie rysują naszą relację z Bogiem, który z miłości przeznaczył nas dla siebie jako przybranych synów przez Jezusa Chrystusa, według postanowienia swej woli, ku chwale majestatu swej łaski, którą obdarzył nas w umiłowanym. Św. Jan Ewangelista mówiąc o Słowie Wcielonym ? Jezusie Chrystusie ? wskazuje: *Wszystkim tym... którzy je przyjęli, dało moc, aby się stali dziećmi Bożymi, tym, którzy wierzą w imię Jego, którzy ani z krwi, ani z żądz ciała, ani z woli męża, ale z Boga się narodzili.* Zapewne nieraz widzieliśmy, jak dzieci chwalą się nawzajem przed sobą swoimi rodzicami. Czasami nawet kłamią, dodając swojemu tacie lub swojej mamie zalet, talentów, możliwości, funkcji, zarobków. Czy my, którzy jesteśmy dziećmi Bożymi, bierzemy z nich przykład i ?chwalimy? się przed całym światem, że naszym Ojcem jest sam Bóg? Czy dajemy świadectwo naszego wybrania? Codziennie odmawiamy modlitwę Ojcze nasz, w której potwierdzamy to, że naszym najlepszym Ojcem jest Bóg, i to, że jesteśmy Jego najukochańszymi dziećmi. Niech w naszej codzienności tego nowego roku towarzyszy nam świadomość dziecka, które w każdej chwili myśli o swoim najlepszym Ojcu, który najlepiej wie, czego nam potrzeba, czego nam brakuje. Bóg, nasz Ojciec jest miłością, która na różny sposób objawia się nam przez Pana Jezusa w Kościele. Bóg Ojciec jest miłością, która objawia się w Maryi pochylonej nad Dzieciątkiem Jezus, i nad każdym z nas.

[prob.]

Rodzina, ach, rodzina

Rodzina! Rodzina! Rodzina, ach, rodzina! Rodzina nie cieszy, nie cieszy, gdy jest – Lecz kiedy jej ni ma – Samotnyś jak pies! Wielu z nas pamięta melodię i słowa tej piosenki wykonywanej przez Kabaret Starszych Panów. Ludzkość nigdy nie wymyśli nic lepszego w miejsce tej instytucji, komórki społecznej... jaką jest rodzina. Może właśnie dlatego w obecnym czasie szatan za cel obrał sobie rozwalenie rodziny. Najpierw

przez niszczenie tak podstawowych pojęć, jak: matka, ojciec, mąż, żona. Podejrzliwie patrzy się nie tylko na rodziny wielodzietne, ale na rodzinę w ogóle, taką która jest zwarta, w miarę zgodna, jednomyślna, gdzie jeszcze jej członkowie tęsknią za sobą; dzieci za rodzicami, gdy ich nie ma, rodzice wzajemnie za sobą, za swoimi dziećmi. Ten zmasowany atak szatana na rodzinę jest najlepszym dowodem na to, że jest ona pomysłem samego Pana Boga, którego też nazywamy Ojcem. To sam Bóg od początku miał właśnie taki zamysł, by człowieka wciąż stwarzać, powoływać do życia, przez rodzinę, w rodzinie. Włącznie z powołaniem do życia swojego Syna, w rodzinie z Nazaretu. Rodzina, ach, rodzina. Podziękujmy dzisiaj za swoje rodziny, z których wyszliśmy i które tworzymy, jako rodzice i jako dzieci. I nawet jeśli komuś towarzyszą mieszane uczucia, to podziękujmy za rodziny, których nie mieliśmy. Boże, nasz Ojcze, błogosław matkom i ojcom, błogosław ich dzieciom, błogosław naszym kochanym rodzinom. **[prob.]**